

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 479/14</i>
------------------	-----------------------

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **12 listopada 2014 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Bogumiła Burda (spr.)</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Urszula Kocyłowska</i> <i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy Elżbieta Stachowicz

po rozpoznaniu w dniu **12 listopada 2014 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **P. C.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.

o rentę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **30 kwietnia 2014 r.** sygn. akt **III U 1238/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. Akt III AUa 479/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 sierpnia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił P. C. ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2009r. Nr 167, poz. 1322).

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca nie spełnia wszystkich warunków, od których prawo do renty jest uzależnione, gdyż Komisja Lekarska ZUS uznała go za zdolnego do pracy.

P. C. w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu domagał się zmiany decyzji i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową.

Zarzucając organowi rentowemu oparcie decyzji na błędnym i niezgodnym ze stanem faktycznym orzeczeniu komisji lekarskiej podniósł, że stan jego zdrowia nie poprawił się, a nawet uległ pogorszeniu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn, które legły u podstaw wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemysłu po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 30 kwietnia 2014r.:

W pkt I. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy P. C. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową w ustawowej wysokości na okres 24 miesięcy począwszy od 1 maja 2013r. tj. od daty wstrzymania wypłaty tego świadczenia,

W pkt II stwierdził, odpowiedzialność Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. za opóźnienie w ustaleniu prawa do tego świadczenia..

Na podstawie zebranego materiału dowodowego, Sąd Okręgowy ustalił, że P. C. urodzony (...), z wykształceniem podstawowym, wykonujący w przebiegu zatrudnienia prace tokarza, rdzeniarza, szlifierza i operatora urządzeń skrawających, posiadał prawo do renty w związku z chorobą zawodową od 1 maja 2010r. i pobierał tak określone świadczenie do 30 kwietnia 2013r.

Mając na uwadze opinię biegłych sądowych lekarzy laryngologa i specjalisty medycyny pracy z 19 lutego 2014r., którą w całości podzielił i uznał za wiarygodną, Sąd I instancji ustalił, że wnioskodawca jest w dalszym ciągu częściowo okresowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Sąd wyjaśnił, że nie podzielił opinii pierwszego zespołu biegłych z 6 listopada 2013r. w zakresie jej wniosków końcowych, co do braku niezdolności do pracy wnioskodawcy ostatnio wykonywanej i zgodnej z kwalifikacjami, z uwagi na sprzeczność pomiędzy tymi wnioskami, a podanymi przez biegłych przeciwwskazaniami do pracy.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że wnioskodawca spełnia przesłanki do zachowania prawa do świadczenia.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia obok przepisów prawa materialnego Sąd powołał art. 477¹⁴ § 2 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R..

Zarzucając:

- naruszenie art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych poprzez przyjęcie, że wnioskodawca spełnił łącznie warunki określone w ww. przepisie, co skutkowało przyznaniem zainteresowanemu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku chorobą zawodową, podczas gdy uzasadnienie opinii z dnia 19 lutego 2014r. biegłych laryngologa oraz biegłego z zakresu medycyny pracy, która stała się fundamentem wydanego orzeczenia, opiera się na błędnym zrozumieniu przez biegłych ustawowej definicji częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową,

- naruszenie art. 233 § 1 kpc polegające na przyjęciu, że opinia biegłych z 19 lutego 2014r. stanowi wiarygodny dowód na okoliczność, że schorzenia wnioskodawcy powodują naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy, podczas gdy:

- biegli w opinii z 17 października 2013r. wskazali bezspornie, że schorzenia występujące u wnioskodawcy nie powodują częściowej niezdolności do pracy, potwierdzając iż brak jest podstaw do uznania wnioskodawcy za częściowo niezdolnego do pracy w związku z chorobą zawodową,

- opinia nie zawiera wyczerpującego uzasadnienia dla przyjęcia, że schorzenia wnioskodawcy powodują naruszenie sprawności organizmu w stopniu powodującym częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową.

Przy tak sformułowanych zarzutach organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu apelacji Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. szczególnie podkreślił, że opinia biegłych jest sprzeczna z opinią specjalisty otolaryngologa konsultanta ZUS, w której nie stwierdził niezdolności do pracy wnioskodawcy w związku z chorobą zawodową, zaś biegła w opinii sporządzonej na polecenie Sądu nie ustosunkowała się do stanowiska lekarza konsultanta. W ocenie organu rentowego sąd nieprawidłowo w tej sytuacji oparł się na ustaleniach opinii biegłej, bez wyjaśnienia rozbieżności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jest nieuzasadniona i podlega oddaleniu.

Wbrew bowiem podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom, wyrok Sądu Okręgowego jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Rozpoznając istotę sporu tj. kwestię uprawnień P. C. do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową, Sąd Okręgowy, nie naruszając przepisów prawa procesowego i materialnego dokonał prawidłowych ustaleń i trafnie je ocenił, stwierdzając że w okolicznościach tej sprawy zostały spełnione wszystkie przesłanki, od których prawo do zachowania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą jest uzależnione.

W efekcie rozstrzygnięcie Sądu nie może być skutecznie podważone.

Spór toczy się o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy wywołanej chorobą zawodową.

Stosownie do art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zmianami) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy przesądzenia zatem wymagało, czy stwierdzona u wnioskodawcy choroba zawodowa w dalszym ciągu powoduje u niego co najmniej częściową niezdolność do pracy.

Jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji, P. C., legitymujący się wykształceniem podstawowym w okresie zatrudnienia wykonywał prace tokarza, rdzeniarza, szlifierza i operatora urządzeń skrawających. Po uzyskaniu decyzji o stwierdzeniu choroby zawodowej, od 1 maja 2010r. pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy do 30 kwietnia 2013r.

U podstaw wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji legło orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, która uznała wnioskodawcę za zdolnego do pracy.

Sąd Okręgowy dążąc do należytego wyjaśnienia sprawy i w ramach przysługujących mu uprawnień w toku postępowania sądowego poddał kontroli stanowisko lekarzy orzeczników ZUS.

W tym celu przeprowadził dowód z opinii dwóch zespołów biegłych sądowych.

Pierwszy z zespołów, w skład którego weszli: laryngolog, neurolog i okulista, w opinii z 6 listopada 2013r. stwierdził, że wnioskodawca z uwagi na schorzenia takie jak: obustronny niedosłuch czuciowo – nerwowy, praktyczna jednooczność, zez rozbieżny oka prawego i zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa L-S bez objawów neurologicznych ma zakaz pracy w hałasie ponadnormatywnym, na wysokości i przy maszynach w ruchu, i równocześnie uznał skarżącego za zdolnego do pracy.

Z kolei biegli drugiego z zespołów tj. laryngolog i specjalista medycyny pracy, w opinii z 19 lutego 2014r. uznali, że z uwagi na stopień zaawansowania schorzeń wnioskodawca jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Biegły specjalista medycyny pracy, uzasadniając wnioski końcowe opinii wyjaśnił, że wnioskodawca pracował przez 28 lat na stanowisku pracownika wykwalifikowanego, posiada więc kwalifikacje wymagane na stanowiskach pracy, którą wykonywał, a wszystkie one związane są z narażeniem na hałas ponadnormatywny, zatem kontynuowanie takiego zatrudnienia nie jest możliwe. Wskazał też, że skarżący nie może pracować na wysokości, w charakterze kierowcy, operatora sprzętu, na stanowiskach wymagających komunikacji werbalnej i wymagającej reagowania na sygnały dźwiękowe oraz na wszystkich, gdzie wymagane jest widzenie stereoskopowe.

Dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodowej uzyskanych opinii Sąd I instancji ostatecznie uznał, że opinia z 19 lutego 2014r. jest miarodajna i mając na uwadze wnioski końcowe tej opinii dokonał zasadniczego w sprawie ustalenia, że wnioskodawca jest w dalszym ciągu częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową.

Ustalenia Sądu Okręgowego dokonane na podstawie opinii biegłych z 19 lutego 2014r. nie budzą zastrzeżeń, stąd też Sąd Apelacyjny w pełni podziela je i akceptuje, uznając, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została przez Sąd Okręgowy dokonana z zachowaniem zasad wynikających z art. 233 § 1 kpc.

Należy powtórzyć za Sądem I instancji, że w obu opiniach biegli lekarze wskazali na takie same ograniczenia i przeciwwskazania dla wnioskodawcy do wykonywania określonych prac, natomiast ze swoich ustaleń wyciągnęli odmienne wnioski.

Sąd Apelacyjny analizując obie opinie doszedł do przekonania, że jedynie opinia z 19 lutego 2014r. – jak słusznie uznał Sąd Okręgowy - jest w pełni wiarygodna, miarodajna i zasługuje na uwzględnienie.

Pierwszą z opinii należy bowiem uznać za wewnętrznie sprzeczną. W jej części opisowej lekarze wyraźnie wskazują na wręcz zakaz wykonywania przez wnioskodawcę dotychczasowych obowiązków, a następnie stwierdzają brak podstaw do uznania skarżącego za niezdolnego do pracy.

Ta wewnętrzna sprzeczność zdaniem Sądu Apelacyjnego jednoznacznie świadczy o pominięciu przez ten zespół wynikających z obowiązujących przepisów zasad orzekania o niezdolności do pracy, co opinię czy niewiarygodną i pozbawioną mocy dowodowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny w pełni podzielił ocenę faktyczną i prawną sprawy dokonaną przez Sąd Okręgowy, zaś zarzuty podniesione w apelacji i przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia uznał za nieuprawnioną polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem tego Sądu.

Konsekwencją powyższego jest także podzielenie stanowiska Sądu Okręgowego o istnieniu podstaw do stwierdzenia odpowiedzialności organu rentowego za opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia.

W tym stanie rzeczy i wobec braku podstaw faktycznych i prawnych apelacji orzeczono jak w sentencji stosownie do art. 385 kpc.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)